

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/31/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118013126
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2118013126.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci proti obžalovanému L. K., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 31.1.2019, č. k. 1T/89/2018-199, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.4.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného L. K., nar. X.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 31.1.2019, č. k. 1T/89/2018-199 rozhodol tak, že obžalovaný L. K. je vinný, že

dňa 20. septembra 2018 v čase asi o 15:00 hod. v mieste trvalého bydliska K. T. č. XX po tom, ako sa zobudil, začal vulgárne nadávať svojej matke E. K., správal sa agresívne, rozhadzoval zariadenie v dome aj veci na dvore, ako aj kuchynské nože a opakovane sa vyhrážal, že ju zabije a podpáli dom, pričom počas toho sácal do svojej matky, zlomil pred ňou rúčku od metly, pričom u poškodenej E. K. toto jeho nevypočítateľné agresívne konanie vzbudilo opodstatnený strach o jej život a zdravie a privolala políciu, nakoľko už v minulosti chodil s nožmi po dome, zapichoval ich na rôzne miesta v dome so slovami, že ju zabije, na základe čoho sa aj v obave pred ním v noci počas spánku vo svojej izbe obaja rodičia pred ním zamykajú,

teda inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe,

čím spáchal prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Za bol odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s prihladnutím na § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. c), písm. d) Tr. zák. sa obžalovanému ukladá aj ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný, ich hneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, odvolanie a to proti všetkým jeho výrokom. Prokurátor sa práva na podanie odvolania vzdal.

Podané odvolanie obžalovaný odôvodnil písomne, prostredníctvom svojho obhajcu, ktorý v odvolaní uviedol (skrátene):

Znakom objektívnej stránky trestného činu nebezpečného vyhrážania je pri tomto trestnom čine „vyhrážanie“, ktoré musí byť spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, ktorou sa rozumie vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým je vyhrážanie. Dôvodná obava však nemusí vzniknúť, avšak jej vznik musí byť reálny, preto je potrebné starostlivo hodnotiť povahu a závažnosť vyhrážania, nakoľko je potrebné rozlišovať nebezpečné vyhrážanie od prejavov, pri ktorých boli použité silné slová, ale v skutočnosti o nič závažného nešlo. Pritom sa nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného vyhlásenia páchatel'a, ale výroky je potrebné hodnotiť v spojení s ďalším konaním páchatel'a. Záver,

či ide o vyhrážky spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia, je nutné posudzovať na základe komplexného posúdenia situácie. Či je vyhrážanie spôsobilé v inom vzbudiť dôvodnú obavu, je nutné posúdiť so zreteľom ku všetkým konkrétnym okolnostiam prípadu, najmä k povahe vyhrážky, k fyzickým a charakterovým vlastnostiam páchatel'a v porovnaní s fyzickými a povahovým mi vlastnosťami poškodeného, ich vzájomnému vzťahu a podobne. Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva vo vyhrážkach páchatel'a inej osobe smrťou, ťažkou ujmu na zdraví alebo inou ťažkou ujmu, a to takým spôsobom, že to u takejto osoby môže vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia. Pri danom prečine vždy treba brať do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu, spoločné správanie páchatel'a a obeť pred spáchaním a po spáchaní činu nevynímajúc. Prihliadať je potrebné aj na to, ako subjektívne pociťuje ujmu ten, voči ktorému vyhrážka smeruje. Na vyvodenie trestnej zodpovednosti za predmetný prečin sa obligatórne nevyžaduje reálne fyzické spôsobenie ujmy, avšak musí ísť o vyhrážky alebo iné konanie takej intenzity a „kvality“, že dôvodne vzbudzujú obavu o život (zdravie) iného, pretože reálne hrozí, že dôjde bezprostredne k ich uskutočneniu. V tejto súvislosti je preto potrebné, aby bolo vyhrážanie starostlivo hodnotené, pretože toto je potrebné dôsledne odlišovať od prejavov, pri ktorých síce boli použité „silné slová“, ale tieto neboli postavené na reálnych základoch, a teda neboli spôsobilé vzbudiť u inej osobe dôvodnú obavu o jej život.

Zo správania obžalovaného však nemožno naplnenie vyššie uvedeného konštatovať, nakoľko táto skutočnosť výslovne nevyplývala ani z výpovede samotnej poškodenej. Poškodená vo svojej výpovedi sama uviedla, že obžalovaný bol posledný pol roka problematický avšak pripisovala to užívaniu psychotropných a omamných látok. Vedela, že obžalovaný má problémy sám so sebou v dôsledku užívania marihuany, z užívania ktorých pramenili rôzne negatívne sny a predstavy, následkom ktorých sa potom menilo aj jeho chovanie. Uviedla, že v čase spáchania skutku, keď prišla domov z práce videla na zemi porozbíjané a porozhadzované veci, ako aj pozapichované nože v nábytku. Nábytok teda nerozbíjal v jej prítomnosti a nie kvôli nej, ale z dôvodu, že si nevedel pomôcť s predstavami, ktoré ho neustále prenasledovali. Obžalovaný mal zlosť na seba a nie na svoju matku, ktorá sa žiaľ v tom čase ocitla v jeho prítomnosti a chcela to riešiť, čím sa dostali do konfliktu. Môj klient nepopiera, že tam padli aj tvrdé slová v podobe vulgarizmov, avšak rozhodne nepoužil také slová pri ktorých by jeho matka mala pociťovať strach o svoj život. Rozhodne nepoužil také slová, ako „zabijem ťa“. Sama poškodená v konaní pred súdom nevedela uviesť, či niečo také vôbec povedal. Taktiež svedok V. K., otec obžalovaného vypovedal, že: „On sa jedoval na seba. Obžalovaný sa mi nevyhrážal, ani manželke. Nebol som pri tom že by povedal, že podpáli dom. Obžalovaného sa nebojím“. Taktiež uviedol, že nie je pravdou, že by sa zamykal kvôli obžalovanému, pretože on sa zamyká stále. Svedok V. K. brat obžalovaného, ktorý trpí závažnou psychickou poruchou, a to schizofréniou uviedol, že si nepamätá či bol v tom čase doma. Ďalej uviedol, že obžalovaný doma nerozbíjal veci, ani nerozhadzoval. Rodičia sa doma v spálni zamykajú už dávno. Zároveň uviedol, že počul že sa obžalovaný vyhrážal matke aj otcovi, avšak je presvedčený, že to nemyslel vážne. Svedok W. Z. príslušník PMJ KR PZ Trnava uviedol, že keď prišli na miesto činu, uvideli porozbíjané veci, a obžalovaného ako kričí. Rozprával im, že nevie čo sa deje, že to nechápe „Vyzeralo to, ako keby mal svoj svet.“ Na základe zisteného skutkového stavu som preto toho názoru, že obžalovaný mal Jednoznačne psychické problémy, avšak nevedel ich riešiť pričom nevyhľadal lekársku pomoc. Svojich rodičov má rád a rozhodne by im neublížil. Ak aj padli nejaké slová z jeho strany voči matke, boli to slová v bežnom hneve, a preto rozhodne nešlo o vyhrážky. Rodičia obžalovaného boli zo správania svojho syna znepokojení, najmä z toho dôvodu, že je dlhodobým užívateľom marihuany, čo sa odrazilo aj na jeho nervóznom správaní. Chceli mu pomôcť, a preto ho neustále presvedčali, aby sa išiel liečiť, čo on v tom čase rezolútne odmietal. Sama matka obžalovaného uviedla, že s obžalovaným v minulosti problémy nemala, avšak momentálne je jeho psychický stav taký, že rozhodne potrebuje odbornú pomoc. To sa v konečnom dôsledku uvedomil aj obžalovaný, tým čo uviedol v konaní pred súdom, a teda, že sa chce dobrovoľne liečiť. Na základe vykonaného dokazovania mám za to, že konanie obžalovaného nemožno v tomto smere hodnotiť, ako prečin nebezpečného vyhrážania sa podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., a to pre absenciu naplnenia objektívnej stránky predmetného prečinu. Nestotožňujem sa preto s rozhodnutím súdu, a teda že obžaloba uniesla dôkazné bremeno.

Vyhodnotením všetkých dôkazov jednotlivo a v ich súhrne v zmysle § 2 ods. 2 Tr. por. som dospel k záveru, že obžalovanému nebola preukázaná vina a v trestnom konaní sú jasné pochybnosti. Súd mal preto v tomto prípade aplikovať zásadu trestného konania „in dubio pro reo“. Použitie tejto zásady prichádza do úvahy len vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o nejakej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. Nakoľko pochybnosti v tomto prípade vyvrátené neboli mala by byť táto zásada použitá. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadam Krajský súd, aby rozhodol podľa § 321 ods. 1 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a aby v zmysle ustanovenia § 322 ods.

3 Tr. por. vydal nové rozhodnutie, ktorým by ma oslobodil spod obžaloby podľa § 285 Tr. por. prípadne aby vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia a zistil, že odvolanie obžalovaného je v celom rozsahu nedôvodné.

Odvolacie námietky obžalovaného smerujú proti nesprávnemu zisteniu skutkového stavu, ako aj voči nesprávnemu vyhodnoteniu skutkového stavu.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku podrobne a zrozumiteľne uviedol, na základe ktorých dôkazov zistil skutkový stav a ako tento vyhodnotil. Obžalovaný nenamieta nesprávne vykonané dokazovanie, resp. jeho rozsah a odvolací súd tiež sám nenašiel takýto nedostatok. Podľa názoru odvolacieho súdu, bolo dokazovanie vykonané v rozsahu dostatočnom na spravodlivé rozhodnutie.

Obrana obžalovaného spočíva v tom, že v rámci konfliktu, ktorý s matkou mal, padli aj tvrdé slová v podobe vulgarizmov, avšak rozhodne nepoužil také slová pri ktorých by jeho matka mala pociťovať strach o svoj život, nepoužil slová „zabijem ťa“. Podobne sa mal vyjadriť aj jeho otec, svedok V. K.. Obžalovaný sa rovnakým spôsobom bránil aj v prvostupňovom konaní a okresný súd sa s jeho obranou v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal, podľa názoru odvolacieho súdu, správnym spôsobom. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí s hodnotením zistených skutočností, ktoré okresný súd uviedol v príslušnej časti svojho rozsudku (strana 5 a 6) a dodáva, že okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov okresným súdom neodporuje základným princípom logického myslenia.

Ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil okresný súd.

Rovnako správne sa okresný súd vysporiadal aj s obranou obžalovaného, ktorú zopakoval vo svojom odvolaní a ktorá spočíva v tom, že konanie obžalovaného nenaplnilo objektívnu stránku prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný v odvolaní podáva obraz o svojom správaní aj v kontexte svojej závislosti na drogách, o ktorej vedela aj jeho matka (poškodená)

a ktorá závislosť mala v obžalovanom vyvolávať zlosť na neho samého. Odvolací súd k tomu uvádza, že práve drogová závislosť obžalovaného, o ktorej mala poškodená vedomosť, vyvolávala u nej strach zo správania sa obžalovaného, ktorý bol pod ich vplyvom agresívny a nevypočítateľný. Rovnako aj znaleckým dokazovaním preukázané negatívne účinky drog na osobnosť obžalovaného (depravácia osobnosti) mali dôležitý vplyv na jeho správanie voči blízkej osobe. Niet prečo si myslieť, že vyhrážanie sa smrťou, resp. inou ťažkou ujmu na zdraví a majetku zo strany osoby drogovo závislej, ktorej správanie je agresívne a nevypočítateľné, voči osobe vyššieho veku, ktorá nie je schopná sa účinne brániť takejto hrozbe, by nemalo vyvolať dôvodnú obavu z ich uskutočnenia. Obžalovaný svoje správanie a jeho závažnosť v odvolaní bagatelizuje, no ide iba o jeho názor, resp. postoj, ktorý je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Jeho vyjadrenie, že rodičov má rád a rozhodne by im neublížil, je v rozpore s jeho skutočným správaním, ktoré bolo spôsobilé vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu z uskutočnenia jeho vyhrážok.

Z vyššie uvedeného tiež vyplýva, že v otázke dôkazov nedošlo k situácii, že by všetky po vykonaní všetkých dostupných dôkazov pretrvávala rozumná pochybnosť o tom, či sa skutok stal, resp. či má všetky zákonné znaky trestného činu. Neprichádza teda do úvahy uplatnenie zásady „in dubio pro reo“, ktorej sa domáha obžalovaný vo svojom odvolaní.

Odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.